

Opsvinget og en aktiv arbejdsmarkedspolitik vil fortsat være de vigtigste redskaber til en nedbringelse af arbejdsløsheden; men de klarer ikke hele problemet. Der er desværre en stor gruppe mennesker i vores samfund, der ikke kan klare et ordinært job, og derfor skal vi udnytte de sociale kapitler, som nu findes i mange overenskomster, til på en frivillig basis at skabe beskæftigelsesmuligheder ude i virksomhederne for denne gruppe: de såkaldte skånejob.

Debatten om velfærdssamfundets fremtid har i alt for høj grad drejet sig om størrelsen af overførselsindkomster og antallet af modtagere. Det kommer det såmænd nok også til en vis grad til i dag; jeg mener, det er en helt forfejlet diskussion.

Udviklingen i overførsler afspejler dels mange års stigende arbejdsløshed, dels at det offentlige har overtaget forsørgelsesfunktioner og indført en række velfærdsordninger, og vejen til at bringe den offentlige forsørgelsesbyrde ned i de kommende år er jo ikke at forringe vilkårene for modtagerne, det skaber kun øget udstødning, forarmelse og sociale konflikter i vores samfund; man behøver blot at se på England.

En mindre offentlig forsørgesbyrde skabes alene ved at bringe antallet af modtagere ned gennem en aktiv uddannelses-, erhvervs- og beskæftigelsespolitik.

Der er behov for en klarere sociallovgivning. Den nuværende bistandslov er efterhånden et uforståeligt kludetæppe. Der er taget skridt til en forenkling derved, at 75 pct. af kontanthjælpsmodtagerne i dag får en fast ydelse, men der er behov for yderligere forenklinger. Vi skal bringe os i en situation, hvor vi ikke fortsat klientgør kontanthjælpsmodtagere, hvis eneste problem er, at de har en periode uden arbejde.

Vi skal også skabe sammenhæng mellem rettigheder og pligter, men de krav, vi stiller, skal så til gengæld være reelle krav, og de skal tilpasses den enkeltes forudsætninger. Det er krav, der skal være en håndsrækning og ikke en straf.

I diskussionen om velfærdssamfundets fremtid dukker spørgsmålet om licitation hele tiden op. Det kan aldrig være et mål i sig selv at udlcitere samfundsopgaver alene ud fra en politisk, ideologisk målsætning. Målet med enhver licitation må naturligvis være at sikre, at der opnås den bedst mulige service til den rigtige pris, og det sker bedst, når både offentlige og private har mulighed for at byde på lige vilkår.

Jeg vil godt slå fast, at der er visse velfærdsordninger, der hører hjemme i offentligt regi. Det gælder sygehusbehandling og ældreomsorg, herunder hjemmehjælp. Det er klare samfundsmæssige opgaver, som ikke må blive en tumleplads for privat profit.

Socialdemokratiet tager skarpt afstand fra licitationer, hvor forringet service og forringelse af løn- og arbejdsvilkår for medarbejderne er blevet et mål i sig selv. Jeg er ked af at sige det, men buskonflikten i Esbjerg er et klassisk eksempel på, hvordan man ikke skal bære sig ad.

Til gengæld kunne jeg have lyst til at fremhæve den seneste licitation hos HT her i Københavnsområdet. Her skal entreprenørerne konkurrere på kvalitet, ikke på chaufførernes løn. Her inddrager man den service, den enkelte entreprenør kan tilbyde, i vurderingen af tilbud.

Jeg kunne have lyst til at citere den konservative borgmester på Frederiksberg, der udtrykker det så rigtigt:

»En god arbejdsgiver ved, at han kun kan levere kvalitet med tilfredse medarbejdere.« Tænk, hvad Esbjergs borgere og vi alle havde været forskånet for, hvis amtsborgmester Tørnæs og Ribe Amts Trafikselkskab havde anlagt den slags vurderinger, da de skulle finde den rigtige entreprenør!

Også i denne folketingssamling er der taget afgørende skridt i retning af at forbedre børnefamiliernes vilkår. Børnepasningsorloven er blevet permanent, og den omfattende brug af ordningen viser jo, at netop denne ordning dækker et stort behov, der har været i vores samfund. Det er virkelig en stor familiepolitisk landvinding, der her er tale om.

Vi er også godt på vej til at realisere børnepasningsgarantien for de 1-5-årige. Målet skal nås, men vi skal også hele tiden passe på kvaliteten af de tilbud, vi giver.

Jeg kunne også have lyst til lige at fremhæve socialministerens særlige initiativer for at hjælpe de svagest stillede børn og unge. Det er vigtige initiativer til at hjælpe de børn og unge, der ikke har haft den start på livet, man kunne ønske sig. Endelig kan også nævnes de initiativer, der nu tages i en række byområder, i en række kvarterer, hvor der er tendens til forslumning og til social nedslidning; alt sammen kombineret med en målrettet integrationspolitik.

Jeg synes også, der er grund til at hilse socialministerens og boligministerens forslag til en ældrereform velkommen. Reformen sikrer en fortsat udbygning af tidssvarende ældreboliger